

ærede Medlem rigtigt, vil jeg sige, at jeg vilde anse det for en meget uheldig Fremgangsmaade, for er der noget, man maa forsøge at holde ude af dette Nævn, er det Partistandpunktet. Hvis Arbejdet virkelig skal komme til at udvise noget Resultat, maa man se at resignere som Partimand og udelukkende tænke paa de Landsopgaver, som kommer til at foreligge for Nævnet. Jeg vil minde om, hvad jo neppe nogen husker nu, for det er mange Aar siden, det skete — jeg tror, det allerede var i 1913 eller saa —, at jeg ved given Lejlighed foreslog, at man netop med Hensyn til Udenrigsministeren skulde se bort fra Parlamentarismen, at Udenrigsministeren skulde kunne blive i sin Plads, uanset om Ministeriet skiftede, og under Hensyn til dette Ministeriums ganske særlige Opgaver og ogsaa under Hensyn til, hvad der finder Sted i andre parlamentariske Lande, fremfor alt i det parlamentariske Moderland, England, mener jeg fremdeles, at dette vilde være rigtigt. Men netop det samme Moment maa komme frem ved Behandlingen af disse Sager, og derfor vilde jeg ikke anse en saadan stadig Rapport mellem Nævnet og Partierne for heldig. En anden Ting er naturligvis, at man taler ved Lejlighed i Partimøder med Partimedlemmer om det.

I øvrigt dvælede jo begge Herrerne meget indgaaende ved eet Punkt: Tavshedspligten, som synes at volde de Herrer store Vanskeligheder. Jeg vil ogsaa sige, at jeg ikke er saa glad ved at skulle kunne modtage Meddelelser fra Regeringen, som jeg ikke maa bringe videre til Partifællerne. Det er mig ubehageligt, jeg ved, at Partifællerne holder ikke af det, og naar jeg er Partifælle, og en anden har modtaget en saadan Meddelelse, holder jeg heller ikke af det. Men en anden Ting er, at jeg synes, det er umuligt at komme udenom det her. Og naar man saa anser det for rigtigt i særlig Grad at betone Tavshedspligten med Hensyn til Arbejdet i Nævnet overfor de Sager, som den højtærede Udenrigsminister paalægger en særlig Tavshedspligt for, ja, saa kan man jo sige, at det er stødende, som et af de ærede Medlemmer sagde, men det er vor egen Skyld, at det er stødende. Det lader sig ikke benægte, at Rigsdagen ikke altid har overholdt sin Tavshedspligt, saaledes som den skulde, og der er ikke gjort Indsigelse imod det fra Rigsdagens Side, de vedkommende er ikke draget til Ansvar paa den Maade, som den almindelige Lovgivning hjemler. Naar det er en Kendsgerning — og det er en Kendsgerning —, er en Erklæring som den, her kræves,

ikke overflødig, saa maa den være stødende eller ikke stødende; er den det, er det, som sagt, vor egen Skyld, og jeg mener ikke, den kan undværes. Jeg vilde endogsaa ønske, at man lige straks kunde fastsætte betydeligt skrapere Straffebestemmelser end dem, der var fastsat i det oprindelige Lovforslag, for saa havde Sagen været afgjort med det samme, saa havde man ikke i givet Tilfælde først skullet begynde paa en Undersøgelse, føre den igennem og se, hvilke Straffebestemmelser man nu skulde ty til. Men paa dette som paa andre Omraader har vi strakt os saa langt, som det var muligt, og jeg er ogsaa glad ved at se en Erkendelse heraf i Socialdemokratiets Del af Betænkningen. Det er mit Haab, at man i dette Nævn, som jeg under Forholdene, som de ligger for Tiden, anser for stærkt paakrævet, vil arbejde sig sammen, komme bort fra Partistillingen og lægge de bedste Kræfter i med Hensyn til Udformningen af Planer, som kan være til Landets Vel i det hele.

Jeg anbefaler ærede Medlemmer af mit Parti at stemme for Ændringsforslagene Nr. 1, 3, 4, 6, 8, 13 og 14 og imod de andre samt imod Underændringsforslaget til Ændringsforslag Nr. 14.

Udenrigsministeren (Cold): Ved at læse Betænkningen har jeg maaske nok faaet et noget gunstigere Indtryk af de forskellige Partiers Stilling til Lovforslaget, end det er berettiget, efter hvad der er fremkommet under Diskussionen her i Dag. Jeg indrømmer, at de Ændringsforslag, der er stillet af det socialdemokratiske Parti, alligevel er af en saadan Karakter, at det maaske vil være vanskeligt at bringe dem i Samklang med Lovens Aand, saaledes som den nu en Gang er kommet frem i sin Almindelighed. Derimod forekommer det mig paa den anden Side, at de Ændringsforslag, der er stillet fra radikal Side, er af en saadan Natur, at det maatte kunne tænkes, hvis man vilde bøje sig lidt mere mod hinanden, at vi kunde mødes til en mere fuldstændig Fællesopfattelse, og det er stadig mit Haab, fordi denne Lov ikke alene peger indadtil, men ogsaa peger udadtil, at det dog til sidst skulde kunne lykkes at faa i det mindste de tre Partier her i Rigsdagen til at slutte sig til det.

Det, der er de radikale Partier og Flertallet imellem, er jo først Tallet; baade Regeringen og Flertallet havde været villige til, som Ordføreren (Moltesen) meddelte, at strække sig temmelig langt